

T.C.

YARGITAY

2.HUKUK DAİRESİ

Esas: 2017/5868

Karar: 2019/2645

Karar Tarihi: 13.03.2019

BOŞANMA DAVASI – DAVALI ERKEĞİN EŞİNİ ANNESİ İLE BİRLİKTE YAŞATTIĞI

DAVACI KADININ MANEVİ TAZMİNAT İSTEMİNİN REDDİNE KARAR VERİLMESİNİN DOĞRU OLMADIĞI – HÜKMÜN BOZULMASI

ÖZET: Yapılan yargılama ve toplanan delillerden ilk derece mahkemesince belirtildiği üzere davalı erkeğin eşini annesi ile birlikte yaşattığı, davalı erkeğin annesinin davacı kadına hakaret etmek ve kovmak şeklindeki davranışlarına sessiz kaldığı, davalı kadının isteği dışında uzunca bir süre zor koşullar altında tarım ve hayvancılık işlerinde çalıştırıldığı bu kusurlu davranışların ise aynı zamanda davacı kadının kişilik haklarına saldırı niteliğinde olduğu anlaşılmaktadır. Kadın yararına Türk Medeni Kanunu’nun ilgili madde koşulları oluşmuştur. Yanılgılı değerlendirme sonucu davacı kadının manevi tazminat isteminin reddine karar verilmesi doğru olmayıp, bozmayı gerektirmiştir.

(4721 S. K. m. 174)

Taraflar arasındaki davanın yapılan muhakemesi sonunda bölge adliye mahkemesi hukuk dairesince verilen, yukarıda tarihi ve numarası gösterilen hüküm davacı kadın tarafından; kusur belirlemesi, tedbir nafakası, yoksulluk nafakası, maddi tazminatın miktarı ve reddedilen manevi tazminat talebi yönünden, davalı erkek tarafından ise; kusur belirlemesi, aleyhine hükmedilen nafakalar ve maddi tazminat yönünden temyiz edilmekle, evrak okunup gereği görüşülüp düşünüldü:

1-Dosyadaki yazılara, kararın dayandığı delillerle kanuna uygun sebeplere ve özellikle delillerin takdirinde bir yanlışlık görülmemesine göre, davalı erkeğin tüm, davacı kadının ise aşağıdaki bendin kapsamı dışında kalan temyiz itirazları yersizdir.

2-İlk derece mahkemesince, davacı kadın tarafından açılan boşanma davasının yapılan yargılaması sonucunda, “Davalı kocanın davacıdan 10 yaş büyük olup ilk evliliğinden yetişkin 3 çocuğu olduğu, tarafların Çorum Alaca Sarı Süleyman köyünde davalının annesi, ilk eşinden olan 3 çocuğu, kardeşleriyle birlikte oturdukları, kocanın inşaat işleriyle uğraştığından Ankara’da oturduğu, davacının köyde kalabalık bir ortamda tarla, hayvancılık gibi işlerde çalıştırıldığı, kocanın eşini yanına almadığı, kaynanasının iyi davranmadığı, kovduğu, kaynanasının davacıyı oğluna şikayet edip davalıya dövdürdüğü, 2010 yılında davacının darp edilmesi sonucu intihara teşebbüs ettiği, kocanın ceza mahkemesinde yargılandığı ve suçunun sabit görüldüğü, tarafların birkaç kez ayrılık yaşadıkları, en son davacının dayanamayarak Ankara’ya eşinin yanına geldiği ancak eşinin köye dönmesi için baskı yaptığı, şiddet uyguladığı, davacının bunun üzerine ayrıldığı, tarafların ayrı yaşadıkları her ikisinin de

boşanmak istediği, kocanın ağır kusurlu olduğu, artık evliliğin devamında ne taraflar ne de toplum açısından korunmaya değer yarar kalmadığı, evlilik birliğinin temelinden sarsıldığı” gerekçesiyle davanın kabulüne tarafların boşanmalarına, 12.500 TL maddi, 12.500 TL manevi tazminatın davalı erkekten alınarak davacı kadına verilmesine karar verilmiştir. Tarafların istinaf başvurusu üzerine Ankara Bölge Adliye Mahkemesi 2. Hukuk Dairesinin 14.06.2017 tarihli ve 2017/581 esas, 2017/704 sayılı kararı ile ilk derece mahkemesince 2010 yılında meydana gelen darp olayı erkeğe kusur olarak yüklenmiş ise de, bu olaydan sonra evlilik birliği devam ettiğinden affedilmiş yada hoşgörü ile karşılanmış sayılacağı, en son ayrılma hadisesinde erkeğin davacıya köye dönmesi için baskı yapması ve şiddet uygulaması kusur olarak yüklenmiş ise de, konuya ilişkin beyanda bulunan davacı tanıklarının anlatımları davacıdan duyduklarının aktarımından ibaret olup, görgüye dayalı olmadığı, bu nedenle hükme esas alınamayacağı, netice olarak davalı erkeğin bağımsız konut temin etmediği, davacıyı annesi, kardeşleri ve önceki evliliğinden olan çocukları ile birlikte yaşamaya zorladığı, kendisi Ankara da yaşayıp davacıyı yanına götürmediği ve birlikte yaşamdan kaçındığı, davacının tarla ve hayvancılık gibi işlerde çalıştırıldığı, davacı kadından kaynaklanan bir kusurun varlığının iddia ve ispat edilmediği, davalı erkeğin boşanmaya neden olan kusurlarının davacının kişilik haklarına saldırı niteliğinde olmadığı belirtilerek, davacı kadının manevi tazminat istemini reddine karar verilmiştir. Yapılan yargılama ve toplanan delillerden ilk derece mahkemesince belirtildiği üzere davalı erkeğin eşini annesi ile birlikte yaşattığı, davalı erkeğin annesinin davacı kadına hakaret etmek ve kovmak şeklindeki davranışlarına sessiz kaldığı, davalı kadının isteği dışında uzunca bir süre zor koşullar altında tarım ve hayvancılık işlerinde çalıştırıldığı bu kusurlu davranışların ise aynı zamanda davacı kadının kişilik haklarına saldırı niteliğinde olduğu anlaşılmaktadır. Kadın yararına Türk Medeni Kanunu’nun 174/2. Madde koşulları oluşmuştur. Yanılgılı değerlendirme sonucu yazılı şekilde davacı kadının manevi tazminat isteminin reddine karar verilmesi doğru olmayıp, bozmayı gerektirmiştir.

SONUÇ: Temyiz edilen Ankara Bölge Adliye Mahkemesi 2. Hukuk Dairesinin 14.06.2017 tarihli ve 2017/581 esas, 2017/704 sayılı kararının yukarıda 2. bentte gösterilen sebeple BOZULMASINA, bozma kapsamı dışında kalan temyize konu diğer bölümlerinin ise yukarıda 1. bentte gösterilen sebeple ONANMASINA, aşağıda yazılı harçın davalıya yükletilmesine, peşin harçın mahsubuna 154.30 TL temyiz başvuru harcı peşin yatırıldığından başkaca harç alınmasına yer olmadığına, temyiz peşin harcının istek halinde yatıran davacıya geri verilmesine, dosyanın ilgili bölge adliye mahkemesi hukuk dairesine gönderilmesine oybirliği ile karar verildi.